Η ΥΠΑΝΑΧΩΡΗΣΗ
ΚΑΙ
ΟΙ ΕΞ ΑΥΤΗΣ
ΕΝΝΟΜΕΣ ΣΥΝΕΠΕΙΕΣ

Κατά το νόμο, η υπαναχώρηση (είτε η συμβατική είτε η εκ του νόμου διδόμενη) κατ' ουδεμία διάταξη νόμου έχει ως έννομο αποτέλεσμα την υποχρέωση του υπαναχωρούντος να αποζημιώσει τον αντισυμβαλλόμενό του, όπως αβασίμως υπολαμβάνει η αντίδικος[1]. Αντιθέτως, κατά ρητή διάταξη του νόμου, η υπαναχώρηση έχει ΩΣ ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΕΣ ΕΝΝΟΜΕΣ ΣΥΝΕΠΕΙΕΣ ΤΗΣ, αφενός την λύση της σύμβασης εξ υπαρχής[2] κι αφετέρου την υποχρέωση του λαβόντος παροχή δυνάμει αυτής από τον αντισυμβαλλόμενό του, να την αποδώσει στον δόντα, κατά τις διατάξεις περί αδικαιολογήτου πλουτισμού[3].

---

[1] Ως γνωστόν, αποζημίωση ζητείται μόνον **:** συμβατικώς μεν, αποκλειστικώς επί ανωμάλου εξελίξεως της ενοχής (δηλαδή επί υπερημερίας οφειλέτη ή δανειστή, αδυναμίας παροχής και πλημμελούς εκπληρώσεως της ενοχής – βλ. ΑΚ 335 έως και 387) και επί ακύρου ή ακυρωσίμου δικαιοπραξίας (ΑΚ 132, 145, 171 § 2, 225, 231 § 2, 234), εξωσυμβατικώς δε, επί αδικήματος (ΑΚ 914 επ.), επί πταίσματος κατά τις διαπραγματεύσεις προς κατάρτιση συμβάσεως (ΑΚ 197-198) και επί αναγκαστικής απαλλοτριώσεως χάριν δημοσίας ή δημοτικής ωφέλειας (Σ. 17) (Βλ. σχετικώς και όλως ενδεικτικώς **: Απ. Γεωργιάδη,** ΕνοχΔ, Γενικό μέρος, έκδ. 1999, § 10 περιθ. αριθ. 13-22 σελ. 137-139. **Σταθόπουλο**, Γενικό ενοχικό δίκαιο, έκδ. 3η, § 8 σελ. 152 επ.).

[2] ΑΚ 389 § 1. **Μπαλής**, ΕνοχΔ, § 90. **Ζέπος**, ΕνοχΔ, Γενικόν μέρος, § 27 II. **Γαζής**, στην ΕρμΑΚ, υπό το άρθρο 389 περιθ. αριθ. 2. ΑΠ 254/1997 Ελλ-Δνη 38,1848. ΕφΠειρ 598/1996 Ελλ-Δνη 36,673.

[3] ΑΚ 389 § 2, σε συνδ. με 904.